

จากประสบการณ์ของข้าพเจ้า

สุวดา แสงงาม

P19026

เรื่องราวของข้าพเจ้าเหมือนฝันร้ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เป็นฝันร้ายที่ยาวนานที่สุด และมันได้ซึมซับฝังลึกลงไปจิตใจของข้าพเจ้าเป็นเวลานานโดยไม่รู้ตัว ข้าพเจ้ามีพี่น้อง ๓ คน พี่ชาย ๒ คน ข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย ครอบครัวเรามีฐานะปานกลาง คุณพ่อเป็นข้าราชการ มีตำแหน่งเป็นผู้บริหาร ส่วนคุณแม่เป็นแม่บ้าน จะด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบได้ คุณพ่อกับคุณแม่ทะเลาะกันแทบจะทุกวัน และจะรุนแรงมากหากวันไหนคุณพ่อตีแม่แล้วกลับมา

คุณพ่อจะมีคนรู้จักเยอะ เวลาถึงงานชาวบ้านต้องเชิญไปเป็นเกียรติ คุณแม่ก็ต้องไปด้วย ต่างคนก็ต่างตีแม่ พอกลับถึงบ้านก็มาพูดกันเรื่องในงานแล้วก็ตำหนิกันเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ (ความรู้สึกตอนนั้นอายุประมาณ ๑๓-๑๔) ข้าพเจ้าจะตกใจทุกครั้ง กลัวและอายชาวบ้านเป็นที่สุด พอตั้งขึ้นเรื่อย ๆ ก็เริ่มมีเสียงตบ ตี ตะประทู เสียงวิ่ง เสียงร้องให้คนช่วย กระชากลากถู มันติดตามข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้

บางครั้งคุณแม่ก็หนีออกนอกบ้าน เพราะไม่อยากทะเลาะด้วย เดินหนีเข้าไปสวนหลังบ้านตอนกลางคืนมืด ๆ หลบตามขอนไม้ คุณแม่เคยเล่าให้ฟังว่า “คืนวันหนึ่งพอทะเลาะกัน แม่ก็เดินออกจากบ้านไปเรื่อย ๆ แล้วไปนอนอยู่ในป่าช้าที่วัด ไปหาพี่ชาย (ลูกชายคนกลางเผ่าที่วัดนั้น) ฝึไม่มีหอรอก แม่ไปนอนป่าช้ามาไม่เห็นมาหลอกเลย” แม่เพิ่งจะมาเล่าให้ฟังเร็ว ๆ นี้เอง ปกติท่านจะไม่ชอบเล่าอะไรที่ทำให้ลูก

ไม่สบายใจ แต่เกริ่นกันเรื่องผีก็เลยเล่าออกมา รู้สึกสงสารท่านมาก ข้าพเจ้าจะรักคุณพ่อคุณแม่มาก แม้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่จะทะเลาะกันบ่อย แต่ท่านทั้งสองไม่เคยทำร้ายลูก หรือด่าแบบหยาบคายไม่มีเลย

เหตุการณ์ร้ายแรงที่สุดสำหรับชีวิตในตอนนั้นก็เกิดขึ้น คุณพ่อคุณแม่ทะเลาะกันรุนแรงมาก แม่โดนทำร้ายร่างกาย บอบช้ำเขียวช้ำไปทั้งหน้าและตามร่างกาย คุณแม่จึงหนีไปอยู่กับคุณน้า วันนั้นก็อยู่บ้านกันสองคนกับพี่ชาย เช้าวันนั้นพ่อกับพี่ชายเรียบริ้ว ก็เหลือบไปมองห้องพี่ชายข้างบนบ้าน หน้าต่างเป็นกระจก มองเห็นเชือกตึง ๆ เหมือนแขวนอะไรอยู่ในห้องพี่ชาย ก็เลยเอาเก้าอี้ไปปีนดู เห็นภาพพี่ชายแขวนคอตายอยู่ในห้อง จึงร้องตะโกนเรียกคุณพ่อ ตอนนั้นคุณพ่อกำลังจะออกไปทำงาน คุณพ่อรีบวิ่งเอามีดมาจัดห้อง แล้วก็ร้องไห้โฮ วิ่งเข้าไปกอดศพพี่ชายที่ขึ้นอืด รำไห้ปานจะขาดใจ (ข้าพเจ้าเพิ่งจะเคยเห็นคุณพ่อแสดงความรักต่อพี่ชายเป็นครั้งแรก) สภาพคุณแม่ที่มาดูศพลูกก็ต้องมีคนหิ้วปีกทั้ง ๒ ข้าง เป็นภาพที่หดหู่ สะท่อนใจมาก พอมาเจอหน้าคุณพ่อ คุณพ่อก็โทษคุณแม่เป็นเหตุให้ลูกต้องตาย ต่างคนต่างโทษกัน ทะเลาะกันทั้งน้ำตา ภาพเหตุการณ์ในวันนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความรักที่คุณพ่อกับคุณแม่มีให้ลูก แม้ปกติอาจจะไม่ค่อยได้พูดหรือสนใจ แต่เมื่อสูญเสียลูกท่านทั้งสองร้องไห้ใจจะขาด เหมือนจะตายตามลูกไปเลยทีเดียว ข้าพเจ้านึกได้ทันทีว่า ต่อไปนี้จะไม่ฆ่าตัวตายเด็ดขาด แม่แต่คิดก็ตาม เหตุการณ์วันนั้นทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะทำร้ายตัวเอง ตั้งใจเรียน กลัวว่าท่านจะเสียใจมาก แต่เป็นการกดดันตัวเอง เครียดกับตัวเองจนติดเป็นนิสัย

พอพี่ชายคนกลางเสียชีวิต คุณพ่อหันมาสนใจข้าพเจ้ามากขึ้น ทำห้องนอนให้ใหม่ ติดผ้าเพดานใหม่ ไม่ให้มีช่องทางที่จะแขวนคอฆ่าตัวตายได้เลย พอจบ ม.๓ คุณ

พ่อส่งให้ไปเรียนที่ต่างจังหวัดอยู่กับเพื่อนของพ่อเอง แต่สภาพครอบครัวของข้าพเจ้าก็
ยังเหมือนเดิม แต่ก่อนจะมี คุณพ่อกับคุณแม่ทะเลาะกัน แต่ช่วงหลังมีพี่ชายคนโตเข้า
ไปร่วมอีกคนหนึ่ง คุณพ่อจะว่าคุณแม่ตามใจพี่ชายเกินไป ให้เงินใช้เยอะไป ในช่วงนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าคุณแม่เสียใจมากและอยากแก้ตัวใหม่ ท่านจะให้ทุกอย่างที่ลูกต้องการ
จนบางครั้งอาจจะดูเหมือนว่าตามใจพี่ชายมากเกินไป เมื่อคุณพ่อเข้ามาทำร้ายคุณ
แม่ พี่ชายก็จะช่วยคุณแม่ และเข้าทำร้ายคุณพ่อ โกรธคุณพ่อ คุณพ่อได้รับบาดเจ็บ
หลายครั้ง มีครั้งหนึ่งกระดูกหัวเข่าแตกต้องเข้าเฝือกเป็นเดือน ๆ ช่วงนั้นพี่ชายก็เงิบ
อยู่แต่ในห้องนอน ไม่กล้าเดินไปซื้อของที่ร้านค้า ไม่กล้าไปในที่ที่มีคนเยอะ เสพยา
เสพติด ทำร้ายจิตใจคุณแม่หลายครั้ง ครอบครัวเรามีสภาพชีวิตอยู่แบบนั้นหลายปี

เหตุการณ์ทำให้ข้าพเจ้าเกิดปัญหาขึ้น เมื่อมีความรักในวัยเรียน เขาเป็นเพื่อน
ของข้าพเจ้าเอง เขาเป็นคนร่าเริง หัวเราะเก่ง เรียนเก่ง พูดจาตลก ซึ่งมันทำให้ชีวิต
ข้าพเจ้าดูสดชื่น แจ่มใสมากขึ้น คิดว่าเขาคงมองว่าข้าพเจ้าเป็นคนเรียบร้อย พูดจาดี
มีเมตตา ข้าพเจ้าเองก็คิดว่าตัวเองเป็นแบบนี้ แต่เวลาที่โมโหหรือโกรธ ข้าพเจ้าจะเป็น
คนรุนแรง เอาแต่ใจตัวเอง โมโหร้าย ระวังอารมณ์ตัวเองไม่อยู่ มันตรงกันข้ามกับที่เขา
รู้จักเราหมดเลย ก็เลยเป็นนิยายรักแสนเศร้าไป นิสัยโมโหร้าย ข้าพเจ้าไม่เคยรู้ตัวมา
ก่อน ต้องการที่จะให้คนอื่นเข้าใจตัวเองฝ่ายเดียว เขาบอกเลิก เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็น
ฐานความคิดของข้าพเจ้าในเรื่องความรัก ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเอาความรู้สึกตัวเองไป
ผูกพันกับใครจนเกิดความรักเด็ดขาด มั่นทอมากถ้าหากรักนั้นไม่สมหวัง นี่เป็น
ความทุกข์รูปแบบใหม่ที่ข้าพเจ้าสะสมไว้ในจิตตัวเอง

เหตุการณ์วิกฤติอีกครั้ง เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ คุณพ่อแยกทางกับคุณแม่ คุณพ่อ
ลาออกจากราชการ ไปสร้างครอบครัวใหม่กับผู้หญิงคนใหม่ คุณแม่กับพี่ชายอยู่บ้าน

ไม่มีรายได้ ไม่มีอาชีพ พี่ชายก็อยู่แต่ในห้อง บางครั้งก็บังคับให้คุณแม่ไปหยิบยืมเงิน มาให้ คุณแม่เต็มเกล้าเกือบทุกวัน เคยเต็มติดต่อกัน ๘-๑๐ วันโดยที่ไม่ทานข้าวเลย ข้าพเจ้าส่งเงินให้คุณแม่ บางครั้งพี่ชายก็แอบไปเบิกเงินก่อน พี่ชายเกเรมาก

ข้าพเจ้ามีความทุกข์มาก และไม่สามารถแก้ไขอะไรได้เลย ดูเหมือนปัญหามัน เกิดขึ้นใหม่เรื่อย ๆ งานตัวเองก็เริ่มมีปัญหา ทำงานผิดพลาด เกิดความเครียดในที่ ทำงาน จนต้องหางานใหม่ ช่วงที่ว่างระหว่างรอรงาน ข้าพเจ้าเริ่มสนใจศึกษาธรรมะมา ตลอด เราคิดว่าเรารู้ดี รู้ชั่ว แต่พอเกิดปัญหาเราเอาธรรมะมาใช้ไม่เป็นเลย แต่ก็เริ่ม สนใจมากขึ้น ชอบฟังเทศธรรมะ ชื่อหนังสือธรรมะเยอะเยอะ ฟังก็มาก อ่านก็มาก แต่ ปัญหามันก็แก้ไม่ได้สักที และความทุกข์ก็ประเดประดังรุมเร้าเข้ามา

จนวันหนึ่งมีเหตุให้ต้องพาคุณแม่ไปอยู่ด้วยกัน เพราะไม่อยากให้คุณแม่เต็ม หล่ำอีก ทั้งคุณพ่อก็พาผู้หญิงคนใหม่ไปอยู่บ้านด้วย (มีบุตรด้วยกันแล้ว) ข้าพเจ้า ตัดสินใจพาคุณแม่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ถึงแม้ว่าจะมีความกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายเรื่อง สุขภาพของคุณแม่ แต่ช่วงนั้นได้อ่านหนังสือสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมและติด มาก ซึ่งเนื้อหาของหนังสือมีทั้งความรู้เรื่องพระพุทธศาสนา ความบันเทิงและวิธี ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

ข้าพเจ้าเคยไปที่วัดอัมพวันมาแล้ว ๓ ครั้ง แต่ไม่เคยกลับไปทำที่บ้านเลย แต่ เหตุการณ์วิฤติครั้งนี้เป็นกังวลเรื่องแม่มาก เริ่มหยิบหนังสือสวดมนต์ของหลวง พ่อจรัญมาสวดมนต์ทุกคืน สวดอิติปิโส พาหุงมหากา แล้วต่อด้วยอิติปิโส ๑ ห้องเท่า อายุ + ๑ ส่วนทุก ๆ คืนและก็อธิษฐานจิตเสมอว่าขอให้ลูกมีทางออก ขอให้คุณแม่อยู่ ได้ ขอให้คุณแม่มีงานทำ และในที่สุดคุณแม่ก็ได้งาน คุณแม่มีความสุขในการทำงาน ทำให้รู้สึกศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่อกันมาก เพราะคำสอนที่สอนว่า “พ่อแม่มี

ปัญหาแก้ที่ลูก ลูกมีปัญหาแก้ที่พ่อแม่” ให้ฝ่ายที่จะแก้สวดมนต์เป็นประจำ หรือปฏิบัติกรรมฐานเป็นประจำ แล้วแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวร ฟังดูแทบไม่น่าเชื่อ แต่ข้าพเจ้าเชื่อ เพราะประจักษ์แก่ตัวเองแล้ว

คุณแม่กับข้าพเจ้าสวดมนต์ทุกคืน ข้าพเจ้าได้เริ่มสวดตอนเช้าด้วยเพิ่มอาราธนาศีล ๕ ด้วย และก็สวดพาหุงมหากา ทำอย่างนี้ก่อนนอนทุกคืน ทุกเช้า จนในที่สุดข้าพเจ้าไม่ต้องดูหนังสือสวดมนต์ แปลกใจตัวเองที่สามารถสวดบทพาหุงมหากาได้ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนความจำไม่ดี สมานิสัน ชี้หลังชี้ลิ้ม แต่พอตั้งใจจะจำบทสวดพาหุงมหากา วันเดียวก็สามารถจำได้เลย และมีความจำดีขึ้นมาก สามารถจำเบอร์โทรศัพท์หน่วยงานที่เคยติดต่องานได้เกือบหมด แค่นี้ก็จำได้ ไม่ต้องเปิดสมุดโทรศัพท์บ่อย ๆ ทำงานเร็วขึ้นและถ้าจะตั้งใจจำอะไรจะจำได้เลย จะติดตามตัวเองสามารถนึกออกแปลกใจมาก ห้องนอนที่พักสะอาด ทานข้าวเสร็จต้องล้างเลย เราไม่นึกชี้เกียดเหมือนแต่ก่อน มีความรู้สึกภูมิใจตัวเองมาก ศรัทธาตัวเองมากขึ้น

คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญเป็นจริงทุกประการ สวดมนต์ทำกรรมฐานทำให้เรียนหนังสือเก่ง ทำให้มีความจำดี คนทำกรรมฐานได้ จะขยันไม่พัก จะไม่เฉื่อยที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก ฯลฯ แต่ก่อนจะอยู่ที่ทำงานดึกทุกวัน ทำงานยังไม่เสร็จ บางวันอยู่ที่ทำงานถึง ๔ ทุ่ม แต่ปัจจุบันกลับตรงเวลาทุกวัน บางทีงานเสร็จก่อนเวลาต้องเข้าไปเสวนาธรรมที่เว็บหลวงพ่อบุญทุกวัน ความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญเริ่มมีมากขึ้น ชื่อหนังสือและเทปของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญมาฟังเกือบจะครบทุกเล่มทุกม้วน เยอะมากและจะตั้งใจอ่านทุกตัวอักษรเลยก็ว่าได้ และได้เริ่มปฏิบัติ เติบงกรรม และนั่งสมาธิ ก่อนนอนและตอนเช้าทุกวัน โดยเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และก็สวดมนต์ตามปกติ ซาบซึ้งกับแนวทางการปฏิบัติของพระพุทธเจ้ามาก

บางครั้งนั่งนึกน้ำตาไหล พระเดชพระคุณหลวงพ่อข้างประเสริฐ ทำให้ลูกได้เห็นความจริงของชีวิต ให้ลูกได้สัมผัสกับความสุขที่ไม่เคยได้จากที่ไหนเลย

จากประสบการณ์ของตัวเอง อยากยืนยันด้วยชีวิตที่มีอยู่ การปฏิบัติธรรมสามารถสร้างความสันติสุขสงบ ร่มเย็นให้กับชีวิตของเราได้ ท่านปฏิบัติตามแนวทางของพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จริง สวดมนต์ให้จริง ทำทุก ๆ วัน สวดมนต์ไม่ได้ ก็อ่านตามหนังสือไปเรื่อย ๆ ให้คล่องในอักขระ และพอตั้งใจจำจะจำได้ง่าย พอสวดทุก ๆ วัน จิตจะเริ่มมีสมาธิ สติ มีความจำดี เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวเองในทางที่ดีขึ้น จะเริ่มศรัทธาในการปฏิบัติในคำสอน พอศรัทธาลึกซึ้งก็就会有ความเพียรในการปฏิบัติ เพียรมาก รู้มาก เข้าใจมาก ก็จะมีเพียรไปเรื่อย ๆ ทำให้เราพัฒนาศักยภาพของตัวเองให้ดีขึ้น เรื่อย ๆ

จากประสบการณ์ของข้าพเจ้า จะปฏิบัติธรรมให้เจริญในธรรมเราต้องมีความกตัญญูต่อคุณพ่อคุณแม่ เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่โทษใคร ไม่เคยโกรธคุณพ่อ รักท่านมาก ความไม่เข้าใจกันระหว่างคุณพ่อกับคุณแม่ ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นกรรมที่เราได้กระทำร่วมกันมา ทุกคนต้องชดใช้กรรมตามที่ตัวเองได้กระทำไว้ อย่าเอามาเป็นทุกข์ ถูกต้องที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อสอนทุกอย่าง พ่อแม่ทะเลาะกัน เราเป็นลูก อย่าไปเข้าข้างไหน ว่าท่านไม่ดี เป็นบาปเป็นกรรมเปล่า ๆ

ปัจจุบันคุณแม่มีสภาพจิตใจดีขึ้นมาก สวดมนต์ทุกวัน ปฏิบัติธรรมทุกวัน พี่ชายหลังจากบวชได้ ๑ พรรษา ก็ลาสิกขา และก็แต่งงานมีอาชีพการงานช่วยเหลือครอบครัวตัวเอง เลิกดื่มเหล้าได้ คุณพ่อยังใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาใหม่ ข้าพเจ้าและครอบครัวได้ไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พี่ชายที่วัดอัมพวัน โอกาสนั้นพ่อก็ได้เข้ากรรมฐานที่วัด ๗ วัน ซึ่งวันนั้นเป็นเรื่องที่แปลกที่ครูบาอาจารย์ที่สอนกรรมฐานท่าน

พูดเรื่อง การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้คนที่ฆ่าตัวตาย ซึ่งทำให้คุณพ่ออยากปฏิบัติ
กรรมฐานมากขึ้น พอกลับจากวัดคุณพ่อท่านศรัทธาหลวงพ่อกมาก และเลิกดื่มเหล้า
เบียร์อย่างเด็ดขาด ท่านสามารถนอนหลับได้โดยไม่ต้องพึ่งของมีนเมา ทุกวันนี้คุณพ่อ
และครอบครัวของข้าพเจ้าหันมาสนใจธรรมะมากขึ้น ข้าพเจ้าจะชักชวนให้ท่านไป
ปฏิบัติธรรม และคอยให้กำลังใจในการปฏิบัติอยู่เรื่อย ๆ ข้าพเจ้าคิดว่า ชีวิตนี้ขออยู่
เพื่อธรรมเป็นเรื่องหลัก เพราะรู้ซึ่งว่าทุกข์ได้ลดน้อยลง และมีความสุขในการดำเนิน
ชีวิตมากขึ้น

ขอบุญกุศลคุณความดีที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำในทุกภพทุกชาติ คุณความดีที่
คุณพ่อเคยสร้างให้กับสังคม ขอबारมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อก และท่านผู้มีเมตตาทุก
ท่าน ช่วยส่งผลให้คุณพ่อของลูกมีจิตใจที่สว่างและได้เห็นในธรรมด้วยเทอญ ส่วนบุญ
กุศลใด ๆ ที่เกิดจากการเผยแพร่ประสบการณ์ในครั้งนี้ ขออุทิศส่วนกุศลให้กับ นาย
ปฤษฎางค์ แสงงาม พี่ชายของข้าพเจ้าที่ได้ล่วงลับไปแล้ว...